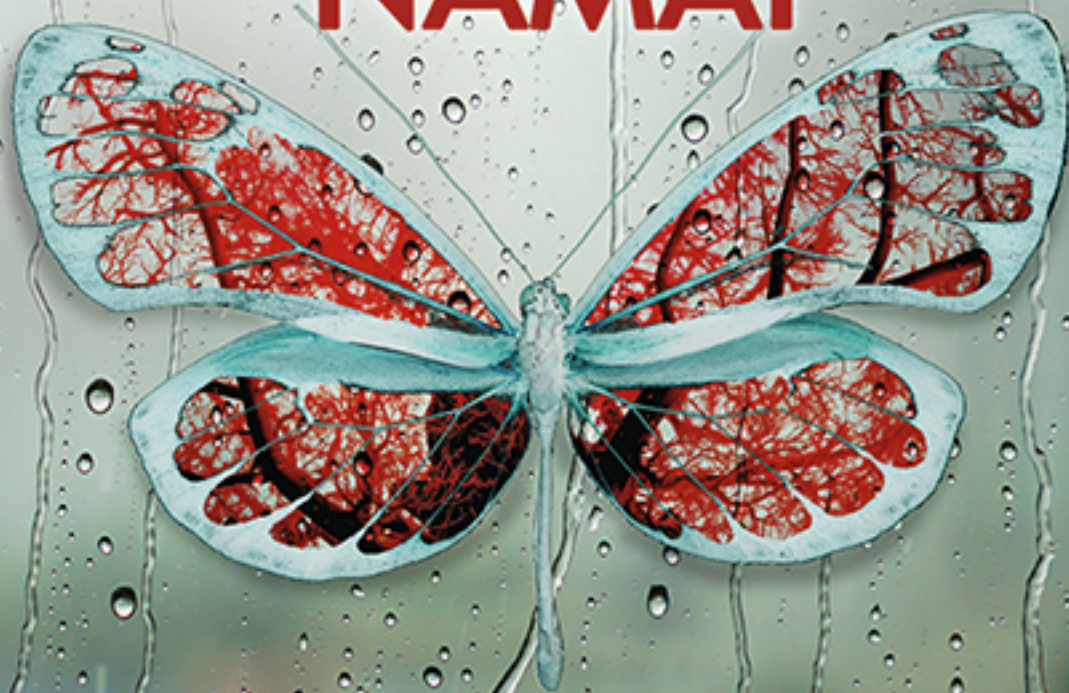


Bestseleris Nr. 1 Daniijoje

Katrine Engberg – neabejotina danų kriminalinės literatūros karalienė.
LITTERATURSIDEN

KATRINE
ENGBERG

DRUGELIO
NAMAI



baltos lankos

Katrine Engberg

Drugelio namai

romanas

Iš danų kalbos vertė Rūta Poškutė-Andreikienė

baltos lankos

Šeštadienis, spalio 14 diena

Prologas

Permatomos stiklo ampulės buvo sudėtos rakinamoje spintoje greta vienkartinių švirkštų ir kibirėlių panaudotoms adatoms išmesti. Morfinas ir oksikontinas stipriems skausmams malšinti, propafenonas nuo skilvelių virpėjimo ir kraują skystinantis pradaksas, visi apdairiai užantspauduoti kartoninėse dėžutėse ir skaidriose plastiko pakuotėse. Standartiniai vaistai Centrinės ligoninės Širdies ligų klinikoje, bilietas į kančios palengvinimą ir geresnę gyvenimo kokybę, kartais – netgi išgijimą.

Slaugytoja skubriu žvilgsniu perbėgo per vaistus skaičiuodama mintyse. Kiek jis galėtų sverti? Paciento svoris buvo užrašytas informacinėje lentelėje lovos kojūgalyje, bet ji neturėjo noro nueiti pasižiūrėti.

Naktis, atrodė, niekad nesibaigs. Vakar prieš pat keičiantis pamainai atėjo pranešimas, kad susirgo kolega, ir jai teko budėti dvi pamainas iš eilės. Užuoat leidusi vakarą su šeima, ji dirba jau beveik šešiolika valandų. Galvoje aidėjo aliarmo signalas ir nerimaujančių pacientų reikalavimai bei klausimai. Ergonomine avalyne apautas kojas maudė, o sprandas buvo kietas kaip jaunikio pimpalas.

Ji nusižiovavo, pasitrynė akis ir sugavo savo atvaizdą ant blizgančių metalinių spintos durelių. Jokia trisdešimt dvejų

metų moteris nenusipelnė nuolatinių maišelių po akimis, tas darbas baigė ją išsunkti. Dar valandėlė ir pamaina baigsis, tada galės grįžti namo miegoti, o šeima tuo metu kelsis ir įsitaisę priešais televizorių valgys kakavinius dribsnius.

Ji paėmė tris ampules, įsidėjo į chalato kišenę ir užrakino spintą. Triguba dozė ajmalino po 10 mililitrų 50 mg/ml, turėtų pakakti. Pacientas negalėjo sverti daugiau nei septyniasdešimt kilogramų, o tai reiškia, kad 30 mililitrų širdies ritmą lėtinančio medicininio preparato dvigubai viršija rekomenduojamą leistiną dozę. Pakankamai, kad staigiai sustabdytų širdį ir išvaduotų pacientą nuo visų kančių. Jį ir mus visus, pamanė ji, ir patraukė tuščiu koridoriumi link aštuntos palatos.

Tas senukas buvo reiklus, bjauriai kalbėjo ir skundėsi beveik viskuo, pradedant netikusia lignoninės kava ir baigiant gydytojų pasipūtimu. Visas skyrius jau buvo pavargęs nuo to surūgėlio.

Ji visuomet buvo iš tų, kurie garsiai pareiškia nuomonę ir imasi veikti. Už tai nepelnysi kolegų prielankumo, tačiau ką jai reikėjo daryti? Pasyviai stebėti ir skųstis prastai paskirstytu darbo krūviu ir lovų trūkumu, kaip darė visi kiti? Na jau ne! Slaugytoja ji tapo ne tam, kad nešiotų kavą ir tvarstytų įdrėkimus. Ji norėjo ką nors pakeisti.

Skara apsigobusi valytoja koridoriumi stūmė savo vežimėlį su kibirais ir skudurėliais nepakeldama akių nuo grindų. Slaugytoja pražingsniavo pro ją, rankoje gniauždama ampules. Širdis ėmė plakti smarkiau. Netrukus ji atskleis visus savo gebėjimus ir pamėgins išgelbėti gyvybę. Augantis lūkestis leido pasijusti gyvai ir suteikė atsvarą tai tuštumai, kurią paprastai jausdavo. Šią akimirką ji buvo nepakeičiama. Tiek

daug pastatyta ant kortos, tokia atsakomybė užgulusi jos pečius. Šią akimirką ji buvo Dievas.

Užsirakinusi personalo tualete ji spėriai dezinfekavo rankas bei praustuvą ir labai atidžiai suguldė ajmalino ampules vieną šalia kitos. Įgudusiais pirštais išlupo vienkartinį švirkštą iš pakuotės ir pritraukė vaistų, spragtelėjo kaip visuomet įsitikinti, ar švirkšte neliko oro. Pakuotę suglamžiusi į kamuoliuką įkišo į patį šiukšliadėžės dugną, paskui atidarė duris ir išėjo chalato kišenėje išsinešdama švirkštą.

Priešais aštuntą palatą vogčiomis apsidairė. Koridoriuje – jokių kolegų ar reikalo prispirtų pacientų. Stumtelėjusi duris žengė į tamsą. Iš lovos sklindantis lengvas knarkimas išdavė, kad pacientas miega. Ji galės ramiai dirbti.

Prisiartinusi stebėjo senuką, gulintį ant nugaros truputį praverta burna. Papilkėjusį, kaulėtą ir sudžiūvusį. Lūpų kamputyje buvo įsitaisęs mažytis seilių burbuliukas, o akių vokai vos pastebimai virpėjo. Ar kas nors nereikalingesnis pasauliui nei viskuo nepatenkinti seniai?

Ji atsuko plonytę plaštakos odą puošiančio intraveninio kateterio kamštelį ir iš kišenės išsitraukė švirkštą. Štai tiesioginė prieiga prie kraujo, tekančio tiesiai į širdį, atviri vartai šiam Dievo piršto tęsiniumi.

Ajmalinas ypatingas tuo, kad veikia greitai, tad širdis sustos beveik akimirksniu. Ji įbedė švirkštą į kateterį puikiai žinodama, kad vos suspės paslėpti švirkštą prieš įsijungiant aliarmui.

Pacientas per miegus kiek pasimuistė. Ji švelniai paplekšnojo jam per ranką. Tada iki galo nuspaudė švirkšto stūmoklį.